

Szentirmay Miklósné Kovácshegyi Erzsébet 1907. december 12-én született Óbudán, a család hetedik gyermekeként. Pozsonyi születésű édesapja az Első Budapesti Gőzmalom Rt. igazgatója, illetve a Lujza Gőzmalom Rt. vezérigazgatójaként teremtette meg a nagycsalád békés, boldog, kiegyensúlyozott életének alapjait. A család, melyben kilencen voltak testvérek, felejthetetlen gyerekkori éveket jelentett mindannyiuknak.

Általános iskolai tanulmányait a Zsigmond utcai általános iskolában, középiskolai éveit a Szilágyi Erzsébet Gimnáziumban végezte.

Éppen az érettségi évében, 1925-ben jelentkezett, és nyert felvételt az akkor megnyílt Testnevelési Főiskolára, ahol annak első végzett évfolyamában 1928-ban szerzett középiskolai testnevelő tanári oklevelet.

A Szilágyiról így emlékezett:

„Ennek az iskolának a szelleme is hatott valószínűleg a pályaválasztásomra. E szellemiséget bizonyítja az is, hogy ebben az első TF-s évfolyamban tíz különböző évben érettségizett Szilágyis hallgató volt.”

Az 1928-as év különleges eseménye volt a Testnevelési Főiskola hallgatóinak részvétele és bemutatója az amszterdami olimpián. Három éven át volt főiskolai magasugró bajnok. A következő két évben gyógytorna tanári és táncmesterképző képesítést szerzett, és 1928-29-ben lett a Ferencvárosi Torna Club akkor megalapított tornaszakosztályának vezetője, miközben aktív sportoló atlétaként versenyzett.

Tanári pályafutását főiskolai tanára, dr. Szukováthy Imre ajánlásával először helyettesítő tanárként kezdte meg a Mester utcai polgári iskolában. Innen 1929-ben vezetett az út tovább, Jelencz Margit tanárnő támogatásával a Ranolder Intézeti Tanítóképző és Polgári iskolába. Itteni testnevelő tanári kinevezését Serédi Justinián esztergomi érsek bíboros hercegprímástól kapta meg.

Szeretett főiskolájával továbbra is folyamatos volt a kapcsolata. A tanítónők és polgári iskolai tanárok részére a Főiskola által szervezett testnevelési továbbképző tanfolyamokon előadásokat tartott iskolai és népi játékokról, néptáncról.

1936-ban házasságot kötött Szentirmay Miklóssal, aki gépészmérnökként a Gázművek műszaki felügyelője, majd a Kohó-és Gépipari Minisztérium Tervező Irodáinak szakosztályvezetője volt.

Négy gyermeket neveltek fel Ildikó (1937) Péter (1939) Erzsébet (1942) és Judit (1949) személyében.

A Főiskola gyakorlatvezető tanára volt 1949-1952 között. Erről a családi kötelezettségek miatt le kellett mondania, de a főiskolások továbbra is hospitáltak óráin.

Az Oktatási Minisztérium megbízást adott 1953-ban, a tanítónőképzés 6 tagú testnevelő tanári munkaközösségének tagjaként Szentirmay Miklósnénak a tervezett testnevelési módszertan könyv megírásában történő részvételre.

Nehéz évek voltak ezek, hiszen ekkor az elmúlt rendszer „fekete báránnyaként” szerepelt mindenki, aki korábban egyházi iskolában tanított. Egy szakfelügyelő kifejezetten ellenséges volt Vele, és úgy találta, hogy „a tanárnő nem alkalmas arra, hogy a jövődő tanítónőit tanítsa”.

Történt mindez annak ellenére, hogy tudását, tanári tevékenységét a Főiskola is elismerte, amikor gyakorlatvezetőnek kérte fel, és megbízta a Minisztérium a vonatkozó módszertan könyv szakmai anyagának összeállításában való részvételre is.

A fenti szakfelügyelői minősítés 1956 szeptemberében zajlott, akkor átkerült egy II. kerületi általános iskolába. Az illető „illetékes” öröme azonban nem tartott sokáig, mert az akkor IX. kerületi Leövey Klára Tanítónőképző néven működő iskola már 1957 januárjában visszahívta testnevelő tanárnőjét.

Ugyanabban az épületben – az évtizedek alatt különféle megnevezésekkel működő iskolában (IX. kerületi Állami Tanítónőképző, IX. kerületi Állami Leánylíceum, Budapest IX. kerületi Pedagógiai gimnázium, IX. kerületi Tanítónőképző, IX. kerületi Vendel utcai Tanítónőképző, IX. kerületi Leövey Klára tanítónőképző, Leövey Klára leánygimnázium, Leövey Klára 12 évfolyamos iskola, Leövey Klára gimnázium) tanított mindvégig, egészen 1963 évben saját kérésére történt nyugdíjba vonulásáig.

Diákjai szeretete egész életében elkísérte, gyakran hívták 30, 40, 50 éves találkozókra melyeken, amíg ereje engedte, mindenkor szívesen vett részt.

2001. április 9-én 94. életévében hunyt el.

Talán éppen itt volna a legjobb helye „A HAVASI GYOPÁRTÓL a HÓVIRÁGIG” cím rövid magyarázatának.

A KÁLMÁN ASZTAL asztaltársaságát, a Magyar Turista Egyesület egyik csoportját, mely jelképének az MTE havasi gyopárját választotta, 1933-ban alapította Kovácshegyi Kálmán.

Az Ő unokája Szentirmay Judit, aki a HÓVIRÁG turista szakosztály alapító tagja és vezetője, annak 1963-as Leövey Klára Gimnázium-beli megalakulása óta.

S bár nagypapa és unoka személyesen sohasem találkozhattak, a természet szeretetével, és értékeinek védelmével kapcsolatos tevékenységükben nagyon közel kerültek egymáshoz.

Szentirmay Judit négy évtizeden át volt a Ferencvárosi Természetbarátok Sportkörének elnöke, s irányításával működött a természetjárók és a gyerektáborozók által rajongásig szeretett HÓVIRÁG Kulcsosház Pilisszentkereszt-Somhegyen, valamint Ő készítette teljes egészében az itt látható kiállítást is.

A HÓVIRÁG társaság pedig megalakulásának 50. évfordulóján 2013-ban csatlakozott a Magyar Turista Egyesülethez KÁLMÁN ASZTAL HÓVIRÁGGAL néven.

Így kapcsolódik össze jelképesen nemcsak lélekben, hanem szervezeten is

A HAVASI GYOPÁR a HÓVIRÁGGAL!